

קרנב הגבול. גוויתו של תושב המרכז המסחרי, עולה חדש ששמח על המציאה של חנות ריקה — למרות היותה בצל המוות. כאשר בא הסוף, היה זה בחטף, ללא כל אזהרה מוקדמת, בצורת קלע של הלגיון, מעבר לחומת העיר העתיקה. קציני המשטרה הישראלית ואו"ם שהוזעקו (למעלה) יכלו רק לצרף דו"ח נוסף לתיק עקוב הדמים של תקריות גבול.

כל העיר חזית

תקריות הדמים שליוו את חצוצרות יום העצמאות, היו השיא. היה ברור, כי מכאן ואילך, לא יתפסק האורח הירושלמי בשיבת ועדה מעורבת, ובחתימה על פיסת נייר חסרת ערך, כתגובה לקרבן הבא. תנועת החרות, מצוידת בחוש של סוחר היודע מתי הגיעה השעה להכריז על סחורתו, מלאה את העמוד הראשון של עיתונה וכן את לוחות המודעות של ירושלים בכרוזים, בהם דרשה את התפטרותו של דוד בן גוריון, שר הבטחון. כשפילחו שריקות כדוריהם הראשונים של הלגיונים את האויר, הייתה להם הפעם הפתעה. במקום הקריאה הדחופה לקצין או"ם, הגיבה ירושלים בעופרת. חיש חזרה האווירה האמיתית של שנת 1948. פחות מרבע שעה היתה דרושה לכך. אותן הסימטאות, בהן דהדו גם אז הכדורים, חזרו להיות שוב שדות קרב. הצפוף המרגיז של כדורי הנשק הקל, הד פגיעות הקלעים בקירות האבן, חזר ונשנה.

היתה אותה הטלפתיה המזורה, המאפשרת לאדם הגר בשכונה שאין שומעים בה אפילו את היריות, לדעת מיד, ש"יש משהו". סביב מרפאת מגן דוד אדום, התקהלו המוניים. במסדרונותיה, נשמעה שוב הקריאה המבוהלת: "תן לעבור, יש עוד אחד!" בהביא האמבולנס את הפצור עים אחד אחד.

עוד מלאי. לאחר כמה שעות השתרר שקט. מכוניות, שנמנעו קודם מנסיעה בכבישים הנראים מהעיר העתיקה, חזרו, נסעו בהם כאור מלא. לאנשים, שנאלצו לחצות את אותם הרחובות, היתה אולי הרגשה משונה בכנסם אולם הם הלכו בכל זאת. פה ושם נשמעו יריות בוודות שנמשכו עד למחרת בבוקר. קציני האו"ם, הועיקו את שני הצדדים לשיבה דחופה. גנרל דהרירד, שביום אתמול היה יושב ראש הוועדה, היה הפעם אישיות שניה במעלה. הנהלת העניינים נמסרה לגנרל ריילי, שנראה לישראלים יותר ישר (ראה במדינה). קציני צה"ל והלגיון חתמו על נייר נוסף. הבטיחו לשמור על השקט. איש לא הישלה את עצמו, כי הפתרון הוא יותר מטלאי על חור. מכת ההסתננות המלווה ברצח תעמוד זמן מה בסימן ירידה, אולם לאחר זמן שוב תגבר. נשים ישראליות, על גגות שכונת מוסררה שוב תחלינה את חייהן מנגד, אגב תלית כבסים. חוץ משינוי קל במצב רוחו של הירושלמי, שהרגיש כי אינו מופקר לגמרי לחסדי החייל שעל החומה, לא השתנה כלום.